

Ангеліна Шесля

(14 р., Українська школа мистецтв в Парижі)

(Київ-Париж)

Заплющ очі, друже, забудь значення будь-яких слів, адже слова тут недоречні, довір свою душу мені – я хочу показати тобі одне місце, де не потрібно думати, а тільки відчувати і любити, отже, відкрий мені своє серце, та я вмить впущу в нього усі тільки можливі красоти. Знаєш, що таке гармонія і легкість думок? Це просторе поле, де живуть тисячі безтурботних колосків, які весело колихаються від весняного вітру, це розкішні червоні маки, що так феєрично танцюють на тлі восьмого дива світу – неба. Помаранчево-рожеве, блакитно-фіолетове небо. ...Ти тільки уяви собі, як переливаються всі ці кольори у тихому кришталевому кольорі річечок, невеличких струмочків і як красується його образ у водоймах великого смарагдового Дніпра! Але знаєш, ти маєш це обов'язково сам побачити. Мені так хочеться, щоб ти побачив в цьому щось нове і ще не бачене досі, адже справжня краса, що прихована в найпростішому, перемагає видну всім людським очам красу, та несправжня краса, яка дається навіть тим очам, яких ніколи більше не запалить вечірне чи вранішнє небо, що, здавалось, палало щастям і надією тільки для одного тебе, для одних твоїх очей. Але час минав, і очі більше не загорались.

Хіба є щастя без замріяного погляду, що перетворить буденне життя на суцільний світ фантазій, що, дивлячись на ліси, сади, зробивши повний вдих на всі груди – відчуєш серцебиття тваринки, яка насторожливо переховується в кущиках, спостерігаючи за життям крізь жилисте листя, рослинку, одягнену у простеньку, але привабливу суконьку, відчути це у собі, це неможливо описати, це не дається поясненням, це глибоко у наших закоханих душах. В тобі живе Всесвіт, який слід оберігати.

Перед тим, як ступити на цю нову для тебе землю, я хочу тобі щось розповісти, щось, що, я впевнена, вразить тебе...

На наших землях панує війна, ворожі сили вирішили, що Україна швидко здасться, що до останнього боротись їй не до снаги. Що ж, ми показали усім, що ми – народ сильніший за будь-який інший, ми сильні духом, а це і є найважливіша риса в будь-якому народі і людині. Що борються солдати до загину заради своїх співвітчизників і їхнього майбутнього, що от-от може просто запалати полум'я, що не залишить після себе ані найменшого сліду у витоптаній нами сирій землі. Холод і мерзлота панує на українських землях, що так палко хотіли цвісти тисячами квітів і заповнювати повітря солодким ароматом, щоб в очах кожного українця виднівся сад, де жило б одне з найбажаніших створінь – щастя...

Чому все так обвалюється вмить на наших очах? Чому в очах той сад зів'яв? Чому так хочеш допомогти тим, хто на війні в холоді живуть, з трепетом згадуючи слова «тепло і ласка», а чи згадають вони, як виглядала їхня

домівка, що тепер пустує без них? А у твоєї рідної мами, солдате, очі все мокрішають від сліз, пролитих місяцями, її душа все ще сяє надією від однієї тільки думки про свого сина, що героєм став у мить, коли полетіли гармати на житлові будинки, на українські землі. Солдате, якщо мене чуєш ти, тримайся, знай, що такими, як ти, пишаться всі...

Друже, серце мліє з кожним днем все більше, бо знаєш, важкі часи прийшли в Україну, не запитавши руйнують людські сподівання і надії, що все ще мають місце в наших душах. Я не маю слів, аби описати все, що насправді відчуваю сьогодні. Коли люди віддають своє найцінніше – життя заради твого, ти сидиш вдома і розумієш, що занадто малий задля допомоги, і так важко сидіти на канапі в той час, коли летять кулі над дахами, коли перев'язують поранених героїв, як плаче твоя рідна земля. Припиніть війну! Покладіть зброю! Нехай над нашими головами небо припинить плакати, нехай знову солов'ї защебечуть нам про весну, що скоро з'явиться на порозі і лід на серці розтопить. Нехай посмішка, а не страх на устах знову стане найголовнішою прикрасою Українців! Припинимо ж все це, браття!

Ти просиш мене розповісти про те, як я все це переживаю?

Я не хотіла покидати України, та що ж? Я не бачила життя в іншому місці, окрім як на її землі. Життя не існує там, де не відчуваєш рідного тепла. Я, напевно, як той тисячолітній дуб, що пускав коріння в Україні, і так до неї й приріс, моя молода й незріла душа і є тими коренями, що силою вирвали. Париж – відтепер моя домівка на рік.

Всі навколо щасливі, живуть у мирі й не хвилюються ні про що. Коли я розповідаю їм, як важко живеться з думками, що Україна у вогні – всі роблять вигляд, наче вони дуже співчують, але насправді їх не колише нічого, окрім їх самих, це надто егоїстично, надто. Мені не зрозуміти цього, бо чужий біль – для мене і мій біль, чуже горе – для мене і моє горе, я не вмю лицемірно говорити, що співчую, коли насправді в голові думки про моду.

В Парижі я ходжу до Української школи мистецтв, де, я думала, відчую себе як у родині, але не так воно сталося, нічого вона не замінила, вона не заповнила тої діри, що утворилась у мене всередині. А жаль, насправді жаль.

Коректно поясню я це чи ні, але хочу, щоб ти знав, що життя в Україні не припинилося, ми все ще посміхаємось, хоч на душі важко, ми все ще продовжуємо жити у звичному ритмі, ми все ще боремся за свою волю, хоч стали незалежними ще у 1991 році, ми все ще єдиний український народ, і доки лунатиме «Слава Україні!» на українських землях, я з гордістю за те, що українка, буду тихо за неї радіти і плакати. Я її дитина, а діти люблять своїх матерів.

